

Sygn. akt: I C 2492/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lutego 2020 r.

Sąd Rejonowy w Grudziądzu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	sędzia Elżbieta Przyborska-Stochaj
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Patrycja Rytkowska

po rozpoznaniu w dniu 5 lutego 2020 r. w Grudziądzu

sprawy z powództwa (...) w S.

przeciwko (...) w G.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 29.970,55 zł (dwadzieścia dziewięć tysięcy dziewięćset siedemdziesiąt złotych 55/100) wraz z odsetkami:

- ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwoty 29.380,32 zł od dnia 25.01.2019 roku do dnia zapłaty;

- ustawowymi za opóźnienie od kwoty 590,23 zł od dnia 25.01.2019 roku do dnia zapłaty;

II. oddala wniosek pozwanego o rozłożenie należności wymienionej w pkt I. wyroku na raty;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.116,- zł (pięć tysięcy sto szesnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

Sygn. akt I C 2492/19

UZASADNIENIE

Powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. wnosila o orzeczenie nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym, by pozwany (...) w G. zapłacił na rzecz powódki kwotę 29.970,55 zł wraz z odsetkami określonymi w ustawie o terminach zapłaty w transakcjach handlowych od dnia 25.01.2019 r. do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że zawarła z pozwanym umowę na dostawę towaru. Pozwany zamówił towar, a powódka dostarczył go pozwanemu, co pozwany potwierdził przyjmując fakturę VAT nr (...). W związku z brakiem zapłaty w terminie powódka pismem z dnia 16 stycznia 2019 r. wezwała pozwanego do zapłaty lub przedstawienia propozycji ugodowego rozwiązania sporu, jednak bezskutecznie. Powódka wskazała, że oprócz należności głównej w kwocie 29.380,32 zł na sumę dochodzoną pozwem składały się skapitalizowane na dzień wniesienia pozwu odsetki za opóźnienie w transakcjach handlowych (428,23 zł) oraz równowartość kwoty 40 euro

tytułem rekompensaty za koszt odzyskiwania należności zgodnie z art. 10 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (162,00 zł) – k. 3-4.

W dniu 4 marca 2019 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Toruniu wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, nakazując, aby pozwany zapłacił na rzecz powódki kwotę dochodzoną pozwem wraz z odsetkami i kosztami postępowania (k. 24).

Pozwany (...) w G. zaskarżył w całości powyższy nakaz zapłaty sprzeciwem, wnosząc o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów procesu. Pozwany podniósł zarzut nieudowodnienia roszczenia co do zasady i wysokości, niewykazania skutecznego zawarcia z pozwanym umowy dostawy towaru. W uzasadnieniu sprzeciwu strona pozwana zarzuciła także nieudowodnienie przez powódkę, że wykonała zamówienia na rzecz pozwanego, brak potwierdzenia odbioru towaru przez pozwanego, jak też brak podpisu na fakturze VAT. Zdaniem pozwanego, faktura VAT nie stanowiła wiarygodnego dowodu na potwierdzenie wykonania przez powódkę świadczenia, która nadto nie zaferowała żadnych dowodów na okoliczność doręczenia faktury VAT pozwanemu. Pozwany zarzucił stronie powodowej również brak potwierdzenia nadania i doręczenia pozwanemu wezwania do zapłaty. Pozwany zwrócił uwagę, że wezwanie do zapłaty z 16 stycznia 2019 r. zostało podpisane przez radcę prawnego, lecz nie dołączono do niego pełnomocnictwa, dlatego nie sposób uznać, by dokument ten zawierał oświadczenie powódki. Strona pozwana kwestionowała również prawidłowość dokonanej przez powoda kapitalizacji odsetek. Powódka nieprawidłowo dokonała obliczenia odsetek, albowiem za termin wymagalności przyjęty został dzień 29 listopada 2018r, podczas gdy z treści faktury VAT nr (...) wynika, iż dzień ten był terminem płatności należności wymienionych w fakturze. Ponadto pozwany podniósł iż powodowi nie jest należna kwota równowartości 40 euro, o której mowa w art. 10 cyt. ustawy, albowiem strona powodowa nie wystosowała do pozwanego nawet wezwania do zapłaty. Uwzględnienie żądania w tym zakresie stanowiłoby nadużycie przysługującego powodowi prawa. Poza tym nie przedstawiono ani sposobu wyliczenia tej kwoty, ani żadnych dowodów na okoliczność zasadności takiego działania (k. 34 - 37).

Postanowieniem z dnia 17 czerwca 2019 r. Sąd Rejonowy w Toruniu stwierdził swoją niewłaściwość miejscową i sprawę przekazał do Sądu Rejonowego w Grudziądzu (k. 43).

W piśmie z dnia 26 września 2019 roku powódka odniosła się do stanowiska pozwanego przedstawionego w sprzeciwie i wskazała iż wnosi o zasądzenie kwoty 29 970,55 zł, z tego kwoty 29 380,32 zł wraz z odsetkami określonymi w ustawie o terminach zapłaty w transakcjach handlowych od dnia 25.01.2019r do dnia zapłaty oraz kwoty 590,23 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 25.01.2019r do dnia zapłaty oraz kosztów procesu według norm przepisanych (k. 52). Do pisma dołączono umowę dostawy towaru, protokoły zużycia towaru (52-70).

Na rozprawie w dniu 5.02.2020r pełnomocnik pozwanego wniósł o rozłożenie całej należności na raty w sposób wskazany w piśmie z dnia 18.12.19r (k . 76) na wypadek nie podzielenia przez Sąd dotychczasowego stanowiska pozwanego. Pozwany wskazał na swoją trudną sytuację finansową, wynikającą z dużej ilości zobowiązań oraz toczących się postępowań egzekucyjnych, zaznaczając przy tym iż pozwany nie jest przedsiębiorcą i nie ma żadnego zysku.

Sprawa została rozpoznana w postępowaniu zwykłym (k. 47 i 48).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 21 sierpnia 2018 roku (...) w G. zawarł z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. umowę na dostawę towaru. Przedmiotem umowy było sukcesywne zaopatrywanie pozwanego w implanty ortopedyczne oraz materiały niezbędne do implantacji w asortymentach i ilościach podanych w formularzu cenowym w okresie 24 miesięcy od zawarcia umowy z możliwością przedłużenia do czasu całkowitej realizacji zakontraktowanych ilości.

dowód: umowa z 21.08.2018 r. – k. 54-55, załącznik cenowy do umów – k. 55-59 akt

Powódka wykonała zgodnie z umową z dnia 21 sierpnia 2018 roku dostawę towarów medycznych, w związku z czym obciążyła pozwanego fakturą VAT nr (...) na kwotę 29 385,32 zł.

dowód: faktura VAT nr (...) – k. 12-13, protokoły zużycia – k. 62 - 70 akt

(...) w G. pomimo upływu terminu płatności określonego w fakturze nie dokonał na rzecz powódki żadnej wpłaty. Pozwany nie zakwestionował też faktury ani nie składał reklamacji.

Pismem z dnia 16 stycznia 2019 roku, powódka wezwała pozwanego do uregulowania zadłużenia. Wezwanie podpisał radca prawny S. R., któremu powódka udzieliła ogólnego pełnomocnictwa procesowego w dniu 10 maja 2015 roku. Wezwanie to pozostało bez żadnej odpowiedzi pozwanego.

dowody: ostateczne wezwanie do zapłaty – k. 14 akt

potwierdzenia nadania wezwania – k. 15 akt

Sąd zważył, co następuje:

Przedstawiony powyżej stan faktyczny ustalony został na podstawie dokumentów przedłożonych przez strony, które w ocenie sądu stanowiły w pełni wiarygodny środek dowodowy.

Sąd nie znalazł uzasadnionych podstaw, ażeby odmówić wiarygodności przedłożonej przez powódkę fakturze VAT oraz protokołom zużycia towaru przesłanych przez pozwanego do powódki na podstawie, których następnie powód wystawił fakturę (k. 62-70).

Powódka swoje roszczenie wobec pozwanego wywodziła z tytułu umowy sprzedaży rzeczy. Zgodnie z art. 535 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 roku Kodeks cywilny (dalej: k.c.) przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Z kolei w myśl art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Na podstawie art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (t.j.: Dz. U. z 2016 r., poz. 684) w transakcjach handlowych, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny, wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty, jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki: 1) wierzyciel spełnił swoje świadczenie; 2) wierzyciel nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie.

Strona pozwana podnosiła przede wszystkim, że powódka nie wykazała faktu dostarczenia towaru oraz zakwestionowała dokumenty załączone do pozwu. W ocenie sądu, powódka udowodniła roszczenie co do zasady i wysokości, albowiem po wezwaniu sądu przedłożyła dokumenty dołączone do pozwu poświadczone za zgodność z oryginałem. Powódka wykazała zawarcie umowy z pozwanym. Skoro bowiem obie strony przystąpiły do wykonania umowy, to uznać należało, że uważały umowę za zawartą.

Nie zasługiwał na uwzględnienie zarzut braku podpisów na fakturze VAT, gdyż nie ma prawnego wymogu podpisywania faktur VAT.

Zarzut braku potwierdzenia doręczenia pozwanemu wezwania do zapłaty nie miał istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy z punktu widzenia zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia.

Jak już wskazano przy ocenie dowodów, zarzuty pozwanego odnośnie do niewykazania dostawy artykułów medycznych nie zasługiwały na uwzględnienie. W ocenie sądu, mając na uwadze całokształt okoliczności faktycznych przedmiotowej sprawy, przedstawione przez powódkę dokumenty były wystarczającym dowodem na zrealizowanie przez nią umowy.

W tej sytuacji, zdaniem sądu, strona powodowa wystarczająco wykazała zasadność swojego roszczenia co do należności głównej wynikającej z faktury (29.380,32 zł), równowartości kwoty 40 euro (162,00 zł) tytułem rekompensaty za koszt odzyskiwania należności zgodnie z art. 10 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych.

Powódka zasadnie domagała się zapłaty równowartości kwoty 40 euro tytułem rekompensaty za koszt odzyskiwania należności. Rekompensata ta przysługuje bowiem wierzycielowi bez konieczności wykazania, że koszty te zostały poniesione, a roszczenie o jej zapłatę powstaje po upływie terminów zapłaty ustalonych w umowie lub ustalonych zgodnie z art. 7 ust. 3 i art. 8 ust. 4 tej powołanej ustawy (tak Sąd Najwyższy w uchwale z 11 grudnia 2015 roku, III CZP 94/15). Nie budziło wątpliwości sądu, że w okolicznościach niniejszej sprawy wszystkie te przesłanki zostały spełnione.

Roszczenie w zakresie skapitalizowanych odsetek za opóźnienie w transakcjach handlowych, liczonych od daty 30.11.2018r od należności głównej do dnia kapitalizacji odsetek (dzień wniesienia pozwu) które powódka obliczyła na łączną kwotę 428,23 zł (wylczenie na podstawie kalkulatorów Lex (...) dla Sądów) również zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 535 § 1 k.c. oraz art. 10 ust. 1 ustawy z 8 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych /tekst jedn. Dz. U. z 2019 r., poz. 118/, sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 29.970,55 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwoty 29.380,32 od dnia 25.01.2019 do dnia zapłaty oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 590,23 od dnia 25.01.2019 r. do dnia zapłaty, o czym orzeczono w punkcie I. sentencji wyroku.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. oraz art. 7 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych. Za należności z tytułu faktury (w sumie 29.380,32 zł) powódce należały się odsetki za opóźnienie w transakcjach handlowych, natomiast od skapitalizowanych odsetek w wysokości 428,23 zł oraz równowartości 40 euro (w sumie 590,23 zł) należały się powodowi odsetki ustawowe za opóźnienie.

W punkcie II wyroku sąd oddalił wniosek pozwanego o rozłożenie zasądzzonego świadczenia na raty.

W ocenie Sądu pozwany nie zasługuje na skorzystanie z dobrodziejstwa rozłożenia zasądzzonej należności na raty. Zgodnie z art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia - wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia. Zaznaczyć należy, że przepis ten ma charakter wyjątkowy bowiem jego zastosowanie, co wprost wynika z literalnego brzmienia dopuszczalne jest w szczególnie uzasadnionych wypadkach.

Z dokonanych ustaleń faktycznych wynika, że sytuacja majątkowa dłużnika jest trudna i pogarsza się systematycznie. Mając jednak na uwadze wysokość obrotów szpitala i wysokość zadłużenia, przedmiotowa należność nie jest aż tak znacząca w stosunku do możliwości finansowych pozwanego. Należność dochodzona w niniejszej sprawie powstała ponad rok temu, jak również powództwo zostało wytoczone już kilka miesięcy temu. Od momentu wymagalności roszczenia objętego fakturą VAT tj. od dnia 30.11.2018 roku pozwany nie podjął jakichkolwiek starań odnośnie spłaty zadłużenia. Dlatego sąd uznał, że rozłożenie na raty naruszałoby słuszny interes wierzyciela (powoda).

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. Powódka wygrała sprawę w całości, dlatego pozwany powinien w całości zwrócić jej poniesione koszty procesu, na które złożyły się: opłata sądowa od pozwu w kwocie 1.499,00 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł i koszty zastępstwa procesowego w kwocie 3.600 zł. Wysokość stawki wynagrodzenia występującego w sprawie radcy prawnego określono na podstawie § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018 r. poz. 265).